

III.

Decretum Honorii (25).

Curæ sit omnibus episcopis excommunicatorum omnino nomina tam vicinis episcopis, quam suis parochianis pariter indicare, eaque in celebri loco

A posita præ foribus ecclesiæ cunctis venientibus inculcare, quatenus in utraque diligentia excommunicatis ulique ecclesiasticis aditus denegetur, et excusationis causa omnibus auferatur.

DIVERSORUM AD HONORIUM EPISTOLÆ.

I.

Matthæi Albanensis episcopi apostolicæ sedis legati epistola ad Honorium. — Sexagesimæ quintæ Honorii respondet, gesta que in concilio Remensi significat.

(Anno 1127.)

[Dom BOUQUET, *Recueil*, XV, 266.]

Reverendissimo Patri et domino HONORIO, divina disponente clementia sanctæ Romanæ Ecclesiæ summo et universali pontifici, MATTHÆUS Albanensis Ecclesiæ minister, licet indignus, cum salute fidelium orationum instantiam.

Pro causa Luxoviensium, quos investiri secundum tenorem litterarum felicitis memoriæ papæ Paschalis nostræ parvitati vestra præceperat paternitas, causa tamen eorum diligenter investigata, atque salva Divionensi justitia si quam habent, utramque partem, Kalend. Augusti, Remis (26) convocavimus; ibique quampluribus illius terræ episcopis et abbatibus pro negotiis (27) quæ ibi emerant congregatis, causam istam diligenter in communi fratrum audientia investigare secundum litterarum vestrarum tenorem cepimus; litterasque (28) quibus præfatus papa Paschalis eos investiri, ut aiebant, præceperat, diligentius inspeximus, ubi de hac investitura denominatim nihil continebatur. Econtrario Divionenses dominorum nostrorum privilegia, ejusdem scilicet papæ Paschalis et bonæ recordationis papæ Calixti (29), in quibus hæc possessiones distincto firmabantur, in medio protulerunt, et quod nunquam de illis quas exigebant possessionibus investiti essent, aliis scriptis et rationibus proponebant. His auditis, fratribus nostris Remensi (Rainaldo) et Senonensi (Henrico) archiepiscopis, Carnotensi (Gaufrido), Parisiensi (Stephano), Belvacensi (Petro), Suessionensi (Josteno), Laudunensi (Bartholomæo), Noviomensi (Simoni), Catalaunensi (Elberto), Trecenti (Attoni) atque Meldensi (Burchardo) episcopis in partem ire præcipimus. Qui communicato ad invicem consilio, secundum illas quas præmissimus rationes et multas alias, investituram Luxoviensibus adjudicaverunt, ita sane quod in eo statu Luxovienses remanerent quo erant

B quando sanctitatis vestræ litteras acceperunt. Et ut causam istam termino a vobis constituto in vestra terminetur per Dei gratiam præsentia, ita eos remittimus ad vos. Illud autem vestræ paternitatis prudentiam latere minime volumus, quod omnes pene illius terræ, exceptis Luxoviensibus, justitiam Divionenses habere testantur; quam, charissime Pater, ut manu teneatis attentius rogamus.

II.

Adalberti Moguntini archiepiscopi et apostolicæ sedis legati. — Epistolæ quinquagesimæ quartæ Honorii respondet.

(Anno 1127.)

[MANSI, *Concil.*, XXI, 350.]

C II. sanctissimo et universali papæ, A. Dei gratia sanctæ Moguntinæ Ecclesiæ humilis minister et apostolicæ sedis legatus, debitam, ut tanto apostolico, obedientiam, et devotissimam, ut tanto Patri reverentiam.

Acceptis sanctitatis vestræ litteris super causa fratris illius, si tamen frater dici debet, qui sanctæ Wrtzeburgensis Ecclesiæ episcopatum usurpat, intelleximus totius causæ ordinem longe aliter, quam severitas habet summo apostolatu vestro innotuisse, quoniam multa solent per subreptionem fieri. Idem namque sanctitati vestræ contra nos querelas deposuit, dicens se a nobis præjudicium sustinere, et contra justitiam prægravari. Nos vero in hac causa, Deo teste, et conscientia nostra, nihil egimus, quod canonicis regulis possit obviare, nihil unde sanctitati vestræ suspecti esse debeamus, nihil unde aliquis, qui causam ipsam plenius tractaverit, possit reprehendere; sed quidquid in hac causa egimus, non zelo amaritudinis, sed zelo justitiæ; non aliquo odio permoti, sed officii nostri intuitu; non contra sanctorum Patrum canones, sed secundum canones egimus. Scimus quidem, juxta sanctorum Patrum regulas divinitus inspiratas, episcopo episcopatum non adimi debere, antequam causæ ejus exitus appareat. Sed optime novit sanctissimus apostolatus vester, hanc sanctorum Patrum sententiam de dubiis episcoporum causis, non de manifestis debere intelligi. Ejus vero, quo de agitur, impudentissima causa, et

rat inter Guillelmum Flandriæ comitem et competitorum ejus Theodericum Alsatium.

(28) Eas Paschalis II litteras non habemus.

(29) Litteras Calixti, anno 1124 datas, vide apud Perardum p. 216 (vel *Patrologiæ* t. CLXIII).

(25) Habet S. Thomas Cantuariensis, *epist.* 97, p. 118.

(26) In hoc concilio Remensi editum fuit decretum Matthæi Albanensis episcopi, quod recitat Marlotus, tom. II, p. 301.

(27) Maxime pro ferali dissidio quod eatenus fue-

certum crimen nullum legitimæ defensionis, nullum A justæ excusationis colorem recipit. Luce igitur clarius patet omnibus, quod nullis meritorum privilegiis, nulla præeunte electione ad tanti sacerdotii gradum est assecutus; sed tyrannica violentia intrusus in ovile Domini, cum non per ostium intravit, sed aliunde per ambitionem et simoniacam hæresim tanquam fur et latro impudentissime irrupit; et quod sine magno dolore et cordis compunctione dicere non possumus, locum legitimi pastoris sibi usurpavit, quem sibi sancta Wrtzeburgensis ecclesia de filiis suis communi voto et consensu cleri, et plebis, nobisque laudantibus, et consentientibus canonice intronizandum elegerat, utpote natalibus, et moribus nobilem, ecclesiastica disciplina adprime eruditum, fide catholicum, natura prudentem, vita castum, sobrium, humilem, affabilem, litteratum, in lege Dei instructum, in sensibus Scripturarum cautum, et per omnia sacerdotali nomine et honore dignissimum.

III

Cleri Rothomagensis. — De electione Hugonis in archiepiscopum Rothomagensem.

(Anno 1130.)

[*Spicileg.* ed. de Labarre, III, 484.]

Domino et papæ universali HONORIO, Rothomagen-

EPISTOLÆ HILDEBERTI CENOMANENSIS AD HONORIUM

(Vide in Hildeberto, infra.)

(30) Vide epistolam Henrici I, Anglorum regis, ad Innocentium II papam, in Innocentio II, ad an. 1143.

ANNO DOMINI MCXXX

VIVIANUS PRÆMONSTRATENSIS

HARMONIA

SIVE

TRACTATUS DE LIBERO ARBITRIO ET GRATIA.

(MARTENE, *ampl. Collect.* IX, 1075, ex ms. codice collegii regali Navarrae.)

OBSERVATIO PRÆVIA.

Ignotus hactenus prodit Vivianus Præmonstratensis, cum Harmonia sua seu Tractatu de libero arbitrio Ignotus, inquam, utpote cujus nullam mentionem facit Præmonstratensis Joannis Pagii Bibliotheca, nullam Casimirus Oudin, Præmonstrati et ipse olim alumnus, qui ordinis sui auctores diligenter perquisites accurate recensuit in Supplemento ad librum Bellarmini De scriptoribus ecclesiasticis; nullam denique alii bibliothecarum concinnatores. Fuit autem Vivianus, uti conjicere licet, unus ex primis S. Norberti discipulis, scripsitque non multo post jacta ordinis sui fundamenta; id saltem non obscure indicare videntur hæc ejus verba: « Vivianus pauperum Præmonstratæ Ecclesiæ minimus, » quæ nascentem religionem omnino sapiunt. Fundatum est autem deserto in loco Laudunensis diocesis, divinitus antea præmonstrato, primum S. Norberti cœnobium anno Christi 1120, ac proinde Vivianum Harmoniam suam circa annum 1130 scripsisse existimamus, paulo postquam S. Bernardus ejusdem argumenti tractatum, cujus ille meminuit, concinnavit, id quod Mabillonio teste contigit ante annum 1128. In hoc autem tractatu Vivianus Clarevallensis abbatis doctrinam secutus est, quam et « aliorum cathedram magisterii nominatorum fuisse asserit. » Cæterum hoc ejus opusculum debemus humanitati clarissimi viri domini Davole bibliothecæ regii Navarrae collegii præfecti, qui codicem auctoris fere ævo exaratum nobiscum communicavit.